

Nøvn

Jóannes Lind úr Æðuvík til minnis

Munnu tjøldrini fram við vegnum til Æðuvíkar fara at sakna Jóannes Lind, tá ið tey koma heim aftur á Græk- arismessu ella har á leið? Jóannes saknaði tjøldrini um veturin og á hvørjum ári gramdi hann seg um at tey blivu færri og færri. Og tað sama var við ternunum hóttandi yvir høvðinum og lógvunum undir bakkunum. Hann helt, at alt broyttist og náttúran broyttist og hann sjálvur eisini.

Jóannes telur ikki fleiri tjaldursreiður og hann gong- ur ikki longur og undrast í náttúruni, sum var hansara ytri heimur og bara eitt mikrokosmos í mun til tann víða heim, sum lá aftanfyri hansara pannu og djúpt inn í sálini, inni í honum sjálvum, har bæði Gud og profetarnir og sjálvasti hin versti huser- aðu í bestu foreining. Og soleiðis er eitt heilskapað menniska.

“Kreftin kemur innan í frá, skal eg siga tær, tað segði mamma altíð,” segði Jóannes, fyrstu ferð eg hitti hann soleiðis rættuliga upp á tvey mans hond. Hetta vóru tey allarfyrstu orðini, hann segði við meg. Tað var á eini sjúkrastovu á B6 á lands- sjúkrahúsinum í februar mánað í 2002 og hvørgin var komin av fríum vilja. Og vit vóru ikki sjúkari enn so, at vit kundu prátá og tað gjørdur vit. Tað var farið um midnátt og prátið gekk framvegis og klokkan var vorðin fyra, og enn sprellaði tungan, sum ein kimilig slanga, aftanfyri hondstoypta tanngarðin, sum hevði hug at detta niður viðhvørt.

Nú linkaði gamli, fall í djúpan larmandi svøvn og í lötum helt hann ondini so leingi, at eg helt, at nú vóru boð eftir honum. Og soleiðis var ikki. Har var ongin liggi at hóma og ongin skuggi ella kappi og knappliga brast á aftur sum hvøllasta eystan- brim niðri á helluni í Æðuvík, og eg visti, at Jóannes enn var á lívi, hansara lóta var ikki komin.

“Kreftin kemur innan í frá og eg havi havt hana sum barn. Mamma lærði meg at liva við henni og kreftin er har og hon ger einki,” segði Jóannes, tá ið havragreyturin

var niður um komin og hann setti seg vælhyrdan í songina at prátá við sukurmolánum millum varrnarar og rúkandi kaffi á náttborðinum.

Forholdið til toftamenn var so sum so og forstandara- skap í heilatikið hevði hann ikki so nógv til yvirs fyri.

“Tað er alt mín slekt á Toft- um veitst tú í móðurætt og man má vera góður við sína slekt, man velir hana ikki sjálvur, mann kann siga, at tú arvar hana, segði Jóannes og hevði ikki hug at prátá meira um toftamenn og allar skyldmenninar har.

Hann situr og grunar og veit ikki heilt hvønn vegin prátið skal fara. Og nú lýs- aði hann í andlitinum. Brosið gerst sjónligt, eygnabryr- nar lyftast og strekkja seg nið- arlaga á pannuni sum tveir bogar og hárið í vangun- um dandar við. Blonku eyg- uni dýpast og skyggja grá, hann grunar og hann gerst sælur og setningurin kemur spentur og kvikliga út um varrnarar, meðan tungan stýrir øllum innanfyri. Og alt hetta maskinarí fer í gongd, uttan at Jóannes nýt- ist at stýra nøkrum. Hetta hendir bara av sær sjálvum, tí Jóannes hevur fingið ein tanka og vil, at hesin tankin skal hoyrast sum ein setning- ur í svingandi ljóðbylgjum í luftini aftur við mínum oyrum. Hann veit ikki hvussu tungan og varrnarar bera seg at við at fáa setningin sagdan, líka so lítið sum hann veit hvussu kemiska verksmiðjan niðri í maganum nú umgerð havragreytin til óteljandi

føðsluevni, sum tær óteljandi milliardirnar av kyknum í mannakroppinum hava tørv á. Jóannes og vit øll onnur duga bert sjálvi at stýra einum brotparti av øllum tí vit eru. Restin hendur av sær sjálvum. Vit anda ikki, vit sodna ikki, vit pumpa einki blóð. Tað hedur bara uttan at vit rætta hondina frá síðu.

Og sálin, tað vit veruliga eru, har sjálvasti Gud býr í hvørjum einstøkum av okk- um, tann partin kenna vit slett ikki og halda okkum skeivt vera nakað heilt ann- að, ein forgeingiligur kropp- ur. Jóannes hevur ongantið verið so livandi, sum júst tann dagin, hann var borið til gravar og deyðin er ikki til og hevur ongantið verið tað. Hann er bara eitt skiftið í ævinleikanum.

“Tú veitst, slektin kemur ikki bara einastaðni frá, sjálvt um eg var ógvuliga góður við ommu á Toftum. Eg havi eisini slekt úr Gøtu og á Viðareidi og ikki minst í Svínoy, har pápi var ættaður. Tey kenni eg ikki so væl, tað ger einki, vit eru í familju allikavæl. Og tey á Toftum, tey hava vit altíð.

Nú er stovugongd og Jó- annes er í hørðum orðadrátti við yvirlæknan. Hann kann góðtaka av heilum hjarta og uttan andstöðu, at hann hev- ur fingið gamlamanna suks- ursjúku, men sukurmolánum aftur við kaffi vil hann ikki sleppa. Hann vendur sær móti mær og kveitir ilsliga aftur um seg, meðan læknin fer út.

“Kaffi uttan sukurmola,

hvat hugsar hann fyri sær, hasin doktorin? Eg skal hava tveir molar, eg drekki ikki kaffi uttan tveir sukurmolar, og harvið verður tað.”

“Mær hevur altíð dámt so væl søtt, men alt við máta, hóast vit øll snýta eitt sindur, kanska doktorin eisini.”

Okkara vegir hittust aft- ur í Runavík nøkur ár seinni. Har fór hann svingandi kálva- knýggjaður við knøunum eitt sindur saman eftir vegnum við Brotið, har hann gekk til handils. Ein beriposi hekk í báðum hondunum afturi á lendunum og niðureftir. Hann gekk hyggjandi eitt sindur á skák upp í loft og blídni var framvegis í eyg- unum. Eg hitti hann, koyrði hann til Æðuvíkar onkuntíð. Í summar bleiv tað til eina samrøðu, til eina blaðgrein í barnaheimi hansara í Æðu- vík. Vit vóru væl.

Hann skuldi ein har- monikutúr við Norrønu í summar og har skuldi hann hava ein drink pyntaður við eini pappírspapaply. “Men grúuliga lítið av sterkum í,” legði hann aftur at. “Eg havi ongantið verið brenni- vinsmaður og eg vil siga ja, mær dámdi sum ungur ein sopa eins og hiniir.” Um hann hoyrði harmoniku í summar veit eg ikki, men innan í sær sjálvum hoyrði hann tónleikin frá undanfarnum ferðum við Norrønu. “Mær hevur altíð dámt so væl har- moniku og eg vil siga musikk og sang.”

“Kreftin kemur innan í frá segði mamma.” Og nú er kreftin komin út. Fyri fáum vikum síðani var Jóannes Lind lagdur inn á lands- sjúkrahúsið. Fólk, sum høvdu vitjað hann søgdu, at hann var ikki til at kenna aftur, so nógv eldur var hann seinastu dagarnar. Hann var inni á Ellis og Røktarheiminum og vendi og fór síðan aftur á Landssjúkrahúsið. Hann sløknaði í vikuni 76 ára gam- al og er nú á víðari fløtum, har meira samljóð er millum hansara blíða sinni og veru- leikan. Og heldur ikki Jó- annes Lind livdi til fánýtis og hann ríkaði eisini mítt lív og tað takki eg honum fyri.

Jústinus Leivsson
Eidesgaard

Kunngjørt verður fyri ætt, vinum og kenningum, at elskaði maður mín

Aage Andersen

andaðist hósdagin 1. desember, 63 ára gamal

Kistan fer úr kapellinum á Landssjúkrahúsinum týsdagin klokkan 18. Jarðarferðin verður úr Vesturkirkjuni mikudagin klokkan 13.

Familjunnar vegna
Lena

Kunngjørt verður fyri ætt, vinum og kenningum, at

Poul Johannes Johansen
fyrirverandi sjómansskúlastjóri
Tórshavn

andaðist á Landssjúkrahúsinum hósdagin 1. desember, 88 ára gamal.

Jarðarferðin verður týsdagin klokkan 13.00 úr Vesturkirkjuni.

Familjunnar vegna
Katrína og børnini við familju

Tey, ið vilja minnst Poul Johannes við blómum ella kransi, kunnu lata Sjóndepilinum eina gávu, konta í Eik.

SUNNUDAGSSKÚLIN

í Ebenezer er hvønn sunnudag kl. 12.00
Øll eru hjartaliga vælkomin!

EBENEZER